

KRITICKÁ REFLEXE

O předmětu Audio café jsem se dozvěděla od kamarádky, která předmět už absolvovala. Vlastně mi ho doporučilo více lidí nezávisle na sobě. Nikdy jsem se o audio dokumenty moc nezajímala a ani je neposlouchala, ale chtěla jsem jim dát šanci. Z toho důvodu jsem se rozhodla si předmět zapsat. A jsem za to moc ráda. S poslechem mluveného slova jsem začala, když nad tím přemýšlím, víc až při studiu žurnalistiky. Dřív jsem se audio obecně spíše vyhýbala, přišlo mi, že mi k tomu chybí ten obraz. Ale pak v prvním ročníku na žurnalistice přišel na jaře covid a já začala chodit každý den na dlouhou procházku do lesa. Byl to můj způsob meditace a odpojení od negativních myšlenek na aktuální pandemickou situaci, na samotu. Zvuky lesa a přírody jsem občas vyměnila za sluchátka s hudbou, ale netrvalo dlouho a přišly na řadu podcasty. Uvědomila jsem si, že poslech podcastů vyžaduje mnohem větší pozornost než audiovizuální obsahy, a že mi to mnohem více zaměstnává hlavu. Zanedlouho jsem si audio obsahy hodně oblíbila, teď už si život bez nich nedovedu představit. O to víc jsem ráda, že jsem na podzim nahlédla i do světa audio dokumentů.

Než se dostanu k samotným dílům, ráda bych podotkla, že se mi moc líbí i forma výuky tohoto předmětu. Sedět v útulné divadelní hospůdce, popíjet oblíbené pití a poslouchat jednotlivá díla, bylo příjemné kulturní zpestření všedních dnů. Podle mě dobře zvolené zastřešující téma Prvotiny mě osobně velmi vtáhlo, protože zvláště v posledních dvou letech je mi seznamování se s novými životními situacemi a zkušenostmi velmi blízké, zároveň jsem i poprvé poslouchala audio dokumenty, takže se to hezky doplnilo. Prvotiny je téma křehké a osobité, ale zároveň nevyhnutelné. Bylo zajímavé poslouchat, jak každý autor pojal na základě svých vlastních zkušeností téma jinak. Slyšeli jsme o lásce, nejistotách, rozdílech, smutku, smrti, ale i o přáních a splněných snech.

Každé dílo bylo jedinečné, mělo jinou atmosféru a vyvolávalo ve mně odlišné emoce. Nejvíce se mi líbilo paradoxně první dílo s tématem První lásky. Dílo Jana Komárka a dramaturgyně Violy Ježkové podle mě obsahuje nejvíce citu ze všech ostatních děl. Prolínání hudby, jednotlivých výpovědí, vzpomínání na mládí, ale i dětská nevinnost. Zprvu jsem se nemohla rozhodnout, co si o výrazných zvukových expozicích myslím, ale když jsem po cestě domů nechala dílo doznít, navodilo mi velmi příjemný pocit. Zvláště kouzelné bylo, jak mě přimělo zavzpomínat na svoje dětské platonické lásky až po tu první opravdovou, která trvá doposud.

Naopak tolik mě neoslovilo dílo Vladimíra Marečka a Brit Jensen, které se nazývá Budoucnost nejistá. Moc se mi nelíbilo zvukové zpracování dokumentu, které bylo doplněné o uměle vytvořený robotický hlas. Co se týče obsahu, bylo zajímavé, že fenomén střídání vysokých škol a často nedokončené studium stále přetrvává. Přesto mi dokument připadal zvláště nudný a takový pochmurný. Asi se mi to neposlouchalo dobře proto, že sama prožívám pocity nejistoty, co se týče mého studia, ale obecně celého života a toto dílo mě v těchto myšlenkách ještě více podpořilo. Navíc přesto, že dokument pojednával o lidech v mém věku, dost jsem při poslechu vnímala, že je dokument starší datace a mírně mi to odvádělo pozornost od samotného obsahu.

Abych to v posledních několika větách zhodnotila, jsem moc ráda, že jsem si předmět zapsala a budu uvažovat o zapsání opět na podzim, i jako inspirace k bakalářce, kterou budu chtít tvořit jako produktovou audio směrům.